

***List pasterski Biskupa Bielsko-Żywieckiego
Różaniec szkołą wiary***

Drodzy Bracia i Siostry!

Na kartach Pisma świętego znajdujemy podwójny obraz ubóstwa i bogactwa. Z jednej strony mamy model ubóstwa będącego zgorszeniem, złem, następstwem grzechu i odzwierciedleniem panującego w świecie nieporządku, podczas gdy bogactwo jest znakiem błogosławieństwa Bożego. Z drugiej strony jest wiele tekstów biblijnych, które stanowią wyraźną przestrożę przed niewłaściwym traktowaniem posiadanych dóbr doczesnych. Pan Jezus widzi w bogactwie ogromne niebezpieczeństwo oddalenia się od Boga, które w następstwie rodzi brak dostrzegania drugiego człowieka. Człowiek biedny jest w szczególny sposób ukochany przez Boga i stoi w pierwszym szeregu odbiorców Dobrej Nowiny. Ubóstwo nie jest już nieszczęściem czy zgorszeniem, ale błogosławieństwem, które w pełni objawi się po śmierci. W sposób wyraźny mówi o tym dzisiejsza Ewangelia, w której główną postacią jest bogacz. Problemem zasadniczym nie jest sam stan posiadania dóbr materialnych, ale sposób ich używania. Bogacz zażywał szczęścia oraz gromadził dobra tylko dla siebie, a swoim bogactwem nie starał się pozyskać przyjaciół. Przesłanie orędzia ewangelicznego dzisiejszej liturgii stanowi radykalne wezwanie adresowane do wszystkich – ludzi bogatych i biednych – aby się nawrócili i dbali o właściwą hierarchię wartości. W życiu chrześcijanina o wiele ważniejszym jest bycie człowiekiem oddanym Bogu, aniżeli czerpanie wątpliwej radości z tytułu posiadanego bogactwa. W tym względzie wiele praktycznych wskazówek podaje nam dziś Święty Paweł: „podążaj za sprawiedliwością, pobożnością, wiarą, miłością, wytrwałością, łagodnością. Walcz w dobrych zawodach o wiarę, zdobądź życie wieczne” (1 Tm 6, 11-12a).

Nie można tych bezcennych wartości zdobywać tylko w oparciu o własne siły. W duchu wiary trzeba prosić Boga w modlitwie, aby dał łaskę wytrwania w duchowym zmaganiu, którego celem jest zdrowy dystans do posiadanego bogactwa oraz pragnienie bycia człowiekiem realizującym wolę Pana Jezusa, Odkupiciela człowieka. W tym kontekście zachęcam do usilnej modlitwy, zwłaszcza różańcowej będącej szkołą wiary, w której rozważamy tajemnice naszego zbawienia. Ostatnie tygodnie *Roku Wiary* nabierają szczególnego wymiaru maryjnego. Wypełniając przesłanie fatimskie po 96 latach od ich zakończenia, dnia 13. października br., Ojciec Św. Franciszek w obecności biskupów i wiernych dokona zawierzenia świata Niepokalanemu Sercu Maryi. Duchową oprawą tego aktu pobożności będzie październik – miesiąc, w którym Kościół gromadzi się na wspólnych rozważaniach różańcowych. Jest to modlitwa, podczas której – jak mówił o różańcu bł. Jan Paweł II dwadzieścia pięć lat temu – „kontemplujemy Chrystusa, patrząc na Niego uprzywilejowanym wzrokiem Jego Matki Maryi; rozważamy tajemnicę życia, cierpienia i zmartwychwstania Pana

oczami i sercem Tej, która była Mu najbliższa”. Z tej okazji zwracam się dziś do Was ze słowem pasterskiego umocnienia i zachęty do odmawiania różańca, zarówno osobistego jak i w szczególnej formie, jaką jest wspólnota Żywego Różańca.

Różaniec jest najbardziej rozpowszechnioną modlitwą maryjną. Jej początki sięgają średniowiecza, kiedy to zakony kartuzów i dominikanów rozpowszechniały tę formę pobożności jako „Psałterz maryjny” czy też wieniec różany, splatany modlitwą na skroniach Bogarodzicy. Obecną formę modlitwy różańcowej określił papież Pius V w połowie XVI wieku. Przez stulecia wierni kontemplowali wraz z Maryją radosny, bolesny i chwalebny wymiar dzieła zbawienia. Natomiast w 2002 roku bł. Jan Paweł II rozszerzył rozważania o tajemnice światła. O popularności modlitwy różańcowej decyduje przede wszystkim jej prostota. Powtarzanie słów Pozdrowienia Anielskiego, połączone z Modlitwą Pańską i uwielbieniem Trójcy Świętej, odliczane paciorkami różańca, porywa całego człowieka, ciało i duszę, angażuje jego umysł i serce. W rytm przesuwanymi palcami paciorków powtarzamy słowa, których treść przenikamy rozumem i zachowujemy w sercu. Jest to modlitwa szczególna ze względu na miejsce, jakie zajmuje w niej Najświętsza Maryja Panna. W różańcu nie tylko rozpamiętujemy Jej udział w dziele Odkupienia, znajdujemy Maryję jako Orędowniczkę i Nieustającą Pomoc, ale nade wszystko rozpoznajemy w Niej wzór wiary w Boga i zawierzenia Bogu. Ćwierć wieku temu bł. Jan Paweł II przypomniał: „Odmawiać różaniec to znaczy udać się do szkoły Maryi i uczyć się od niej, Matki i apostołki Chrystusa, jak żyć całkowicie zgodnie z wymaganiami wiary chrześcijańskiej (...). Przy odmawianiu różańca nie chodzi o powtarzanie formułek, lecz raczej o nawiązanie intymnego dialogu z Maryją, o okazanie jej zaufania, powierzenie trosk, otwarcie przed nią serca, ukazanie własnej gotowości na przyjęcie planów Bożych i obietnic wytrwania w wierności dla niej we wszystkich, szczególnie trudnych i bolesnych sytuacjach, będąc pewnym jej pomocy w uzyskaniu wszelkich potrzebnych dla naszego zbawienia łask od jej Syna”.

Szczególnej dynamiki modlitwa różańcowa nabrała w XIX stuleciu, głównie za sprawą papieża Leona XIII, który poświęcił tej tematyce aż osiem encyklik. Podkreślał w nich, że Różaniec jest „skrótem całej religii chrześcijańskiej” i „streszczeniem Ewangelii”. Nauczanie Leona XIII wspierało ruch Żywego Różańca, powstały w 1826 roku w Lyonie, we Francji. Inicjatywa łączyła piętnastoosobowe Róże, które modlitwą różańcową i ofiarą wspierały misyjne dzieło Kościoła. Ruchowi przyświecał prosty cel: „najważniejszą rzeczą i najtrudniejszą jest uczynić Różaniec modlitwą wszystkich” – pisała wówczas Paulina Jaricot, założycielka tego ruchu. Jej pobożna idea trafiła na podatny grunt, dlatego praktyka Żywego Różańca zaczęła systematycznie zachęcać wiernych do pobożności maryjnej oraz troski o Kościół w kolejnych krajach i częściach świata.

W parafiach naszej diecezji Żywy Różaniec jest najstarszą i najpowszechniej kultywowaną formą zorganizowanej, wspólnotowej modlitwy. Ścieżki modlitwy wielbiącej tajemnice życia Jezus i Maryi przecierały na naszych ziemiach Bractwa Różańcowe. Ich początki sięgają przelomu XV i XVI wieku i wiążą się z działalnością duszpasterską najstarszych klasztorów dominikańskich w Krakowie, Oświęcimiu i Cieszynie, oddziałujących na pobliskie ośrodki parafialne. W wielu naszych kościołach do dziś zachowały się wizerunki maryjne, ufundowane przez wiernych z racji

powołania do życia bractwa różańcowego. Z czasem praktyka bracka zaczęła ustępować miejsca Żywemu Różańcowi.

Umiłowani, w trwającym *Roku Wiary*, kieruję do Was z serca płyną wezwanie: z Różańcem w ręku udajmy się do szkoły Maryi! Uczmy się od Niej wiary i życia zgodnego z jej wymaganiami! W paciorkach Różańca ogarnijmy sprawy, które składają się na życie człowieka, rodziny, narodu, Kościoła i ludzkości: sprawy osobiste oraz naszych najbliższych; tych o których najbardziej się troszczymy, którzy są drodzy naszym sercom! Pamiętajmy w modlitwie różańcowej o misjonarzach, ubogich oraz o naszych braciach i siostrach prześladowanych za wiarę, szczególnie zaś chrześcijan w Syrii, Egipcie i Libanie. Odmawiajmy Różaniec sami: w domu, na szpitalnym łóżku, na górskim szlaku, w drodze do pracy, w zabieganiu dnia i ciszy nocy. Odmawiajmy różaniec w rodzinach: niech łączy pokolenia, niech będzie narzędziem wychowania najmłodszych. Módlmy się na różańcu we wspólnotach parafialnych, w naszych kościołach i kaplicach. Nade wszystko zaś zwracam się do Was, Moi Drodzy, z prośbą o pielęgnowanie tradycji i rozszerzanie praktyki Żywego Różańca.

Poszczególne Róże tworzy dwadzieścia osób. Przez miesiąc każda z nich odmawia codziennie wyznaczoną tajemnicę różańca. W ten sposób każdego dnia cała Róża odmawia cały różaniec. Róże tworzą niewiasty, mężczyźni, małżeństwa i całe rodziny, dzieci i młodzież. Owocnie i dynamicznie rozwija się Żywy Różaniec Rodziców za Dzieci. Ufam, że październik *Roku Wiary* będzie w naszym Kościele diecezjalnym okazją do pobudzenia praktyki Żywego Różańca. Służyć temu będzie Diecezjalne Spotkanie Wspólnot Żywego Różańca, które odbędzie się w liturgiczne wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Różańcowej, 7 października br. (poniedziałek) w kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bielsku-Białej. O godzinie 17:45 rozpocznie się nabożeństwo różańcowe, po którym, o godzinie 18:30 zostanie sprawowana Msza święta. Zapraszam do udziału w nim wszystkich wiernych, każdego wieku i stanu, zrzeszonych w Żywym Różańcu oraz tych, którym sprawy Kościoła i człowieka są bliskie sercu i potrzebują modlitewnego wsparcia. Kapłanów zaprasza, do koncelebry, ale zarazem proszę o duchową troskę i zapewnienie stałej formacji Róż Różańcowych w parafiach. Zelatorom i członkom Żywego Różańca kładę na serce troskę o pomnażanie duchowego dzieła, w którym uczestniczą. Niech różaniec zjednoczy serca, doprowadzi do zgody, ożywi nadzieję i obdarzy nas wszystkich pokojem i radością Chrystusa.

Na czas formacji w zespołach Żywego Różańca oraz w oczekiwaniu na wspólne spotkanie, z serca udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

+ Tadeusz Rakoczy
Biskup Bielsko-Żywiecki

Słowo pasterskie należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach diecezji bielsko-żywieckiej w niedzielę, 29 września 2013 roku.

+ Piotr Greger
Wikariusz Generalny